JEŽÍŠŮV VELIKONOČNÍ PŘÍBĚH

pro tento čas...

Evangelický sbor v Čáslavi 2020

Milí přátelé,

přiblížily se velikonoční svátky, letos budou jiné než obvykle. Kostely jsou kvůli pandemii koronaviru zavřené a my jsme zavření doma. A proto jsme pro vás s dětmi z čáslavského sboru připravili tuto brožurku s obrazy Ježíšova velikonočního příběhu, abychom vás tím příběhem provedli slovem i obrazem.

Děti jednotlivé příběhy ztvárnily velmi originálně a kladly si nad těmi příběhy ze závěru Ježíšova života hodně otázek: Proč Ježíš musel trpět? Proč něco Pilátovi neřekl? Proč se nehájil? Proč neutekl? Jak vypadal hrob, do kterého ho položili? Jak se to mohlo stát???

Takové otázky si také klademe a nejen v souvislosti s Ježíšovou smrtí, ale také v souvislosti s dnešní situací, s umíráním bezbranných a nevinných lidí, našich blízkých i s vlastní smrtelností. Otázka „Proč" v nás hlodá neustále. A když se zaposloucháme do Ježíšova příběhu, také tam tuto otázku potkáme: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil", zní z kříže. Boží Syn se ptá svého nebeského Otce, k čemu to všechno bylo, jaký to mělo smysl, jeho smrt, jeho utrpení? A odpověď k nám přichází třetího dne. Ježíš vstal z mrtvých, byl vzkříšen.
A to je ta největší naděje a nejlepší zpráva, jakou si můžeme představit. Smrt je překonána a Ježíš svou smrtí pro nás připravil nový začátek.

Přejeme Vám, aby k vám o Velikonocích, které trávíme v izolaci, nejistotě a strachu, dorazila dobrá zpráva o tom, že světlo vítězí nad tmou, láska vítězí nad nenávistí a život nad smrtí. Třeba ne hned. Ale třetího dne... Díky Bohu.

Za evangelický sbor v Čáslavi

farářka Drahomíra Dušková Havlíčková

První zastavení

ROZHODNUTÍ VELEKNĚŽÍ

Šimon Starý

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 1–2

Bylo dva dny před velikonocemi, svátkem nekvašených chlebů. Velekněží a zákoníci přemýšleli, jak by se Ježíše lstí zmocnili a zabili ho. Říkali: "Jen ne při svátečním shromáždění, aby se lid nevzbouřil."

Druhé zastavení

POMAZÁNÍ V BETANII

Sára a Rebeka Kadlecovy

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 3–9

Když byl v Betanii v domě Šimona Malomocného a seděl u stolu, přišla žena, která měla alabastrovou nádobku pravého vzácného oleje z nardu. Rozbila ji a olej vylila na jeho hlavu.
Někteří se hněvali: "Nač ta ztráta oleje? Mohl se prodat za víc než tři sta denárů a ty se mohly dát chudým." A osopili se na ni.
Ježíš však řekl: "Nechte ji! Proč ji trápíte? Vykonala na mě dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále kolem sebe, a kdykoli chcete, můžete jim činit dobře; mne však nemáte stále.
Ona učinila, co měla; už napřed pomazala mé tělo k pohřbu.
Amen, pravím vám, všude po celém světě, kde bude kázáno evangelium, bude se mluvit na její památku také o tom, co ona učinila."

V domě Šimona Malomocného to voní olejem z nardu, protože jedna žena pochopila, co je potřeba udělat. Ježíš zavřel oči a tiše nechal stékat vzácný olej po svých vlasech. Byl to obřad.
A Ježíš ten zvláštní obřad přijal. Jeho tvář byla ustaraná, ale najednou se v ní rozlil pokoj a všude kolem se rozlila vůně.
Ti, kdo seděli kolem, ten obřad nepřijali, ta vůně je nezklidnila, spíš naopak... začali se rozčilovat « Nač ta ztráta oleje ? Takové plýtvání, mohli jsme ho prodat a dát chudým... » Proč se do toho vůbec pletou ? Byl to snad jejich olej ? Proč raději nemlčí ? Mysleli to vážně s těmi chudými ? Nebo jen chtěli kritizovat a ukázat, že jsou lepší? Nebo je naštvalo, že ta žena udělala něco, co by je nikdy nenapadlo ?

Pane Ježíši Kriste, někdy jsme pořádně natvrdlí a necitliví, přemýšlíme jen v řádech čísel a materiálu, zapomínáme na hlubší význam věcí a některých činů. Prosíme o citlivost a vnímavost k obřadům, k rituálům, k zdánlivě nepraktickým věcem, ke gestům i k našim bližním, kteří jsou někdy tak jiní než my.
Odpusť nám, že se někdy rozčilujeme na nesprávných místech a zraňujeme ostatní a tam, kde bychom měli vystoupit z řady, zbaběle mlčíme. Amen.

Třetí zastavení

PŘÍPRAVA VELIKONOČNÍ VEČEŘE

Josef Opasek

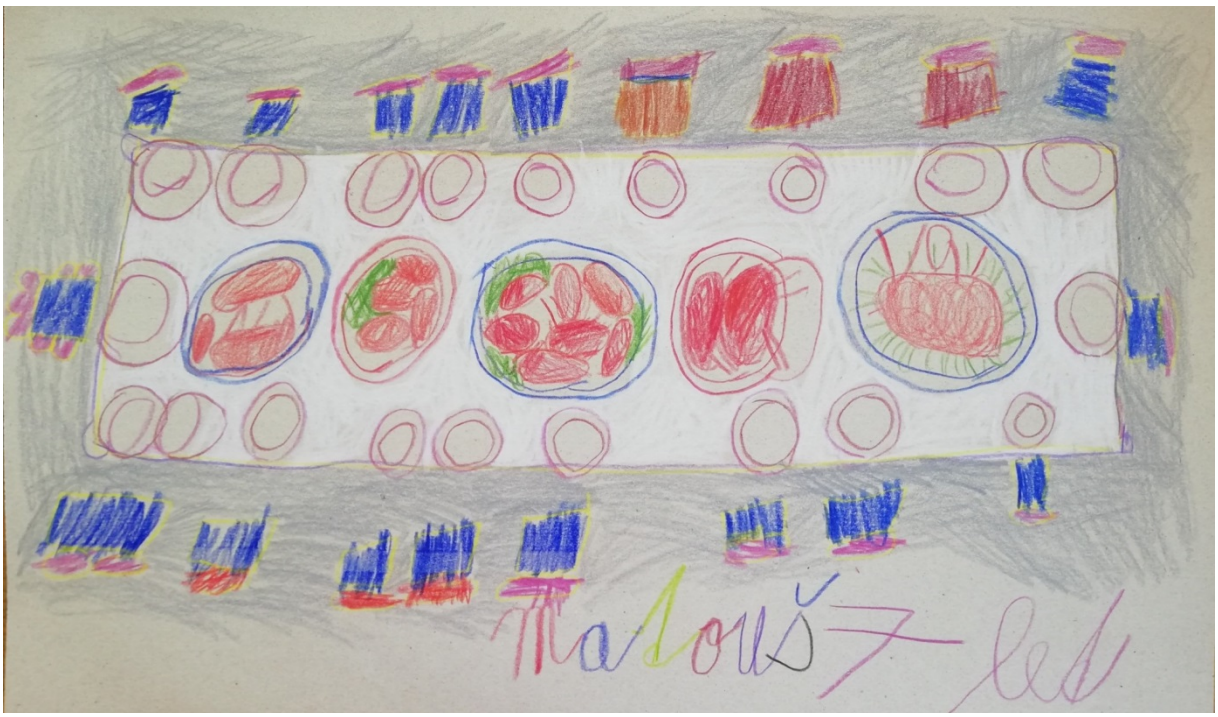

Matouš C. Janata

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 10 – 16

Jidáš Iškariotský, jeden z Dvanácti, odešel k velekněžím, aby jim ho zradili. Ti se zaradovali, když to slyšeli, a slíbili mu peníze. I hledal vhodnou příležitost, jak by jim ho vydal.

Prvního dne nekvašených chlebů, když se zabíjel velikonoční beránek, řekli Ježíšovi jeho učedníci: "Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?"
Poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: "Jděte do města a potká vás člověk, který nese džbán vody. Jděte za ním, a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mne světnice, v níž bych jedl se svými učedníky velikonočního beránka?'
A on vám ukáže velkou horní místnost, zařízenou a připravenou; tam pro nás připravte večeři!"
Učedníci šli, a když přišli do města, nalezli všecko, jak jim to řekl; a připravili velikonočního beránka.

Když jsme zváni v kostele k večeři Páně, slyšíme slova „Pojďte, všechno je připraveno.“ I v tomto příběhu se mluví o přípravách. Učedníci se ptají Ježíše, kde mají připravit velikonoční večeři. Ježíš jim dává návod, je to trochu bojovka, ale na konci bude připravená místnost. A příběh končí tím, že učedníci připravili velikonočního beránka.

I náš čas předvelikonoční souvisí s přípravami. Připravujeme svůj dům, svůj byt, svůj stůl, svou duši a srdce na Velikonoce. Někdy naše přípravy jdou příliš tím materiálním směrem a naše duše strádá. Je to škoda, protože místnost, ten prostor pro slavení Velikonoc, už je vlastně připravený, jen čeká, až ho objevíme, až v něm připravíme beránka a zasedneme s Ježíšem k hostině.

Pane Ježíši Kriste, prosíme, naveď nás správným směrem, ukazuj nám cestu a způsob, jak s tebou být a slavit. Prosíme, abychom připravili svou duši a srdce na přijetí velikonoční zprávy. Amen.

Čtvrté zastavení

OZNAČENÍ ZRÁDCE a USTANOVENÍ VEČEŘE PÁNĚ

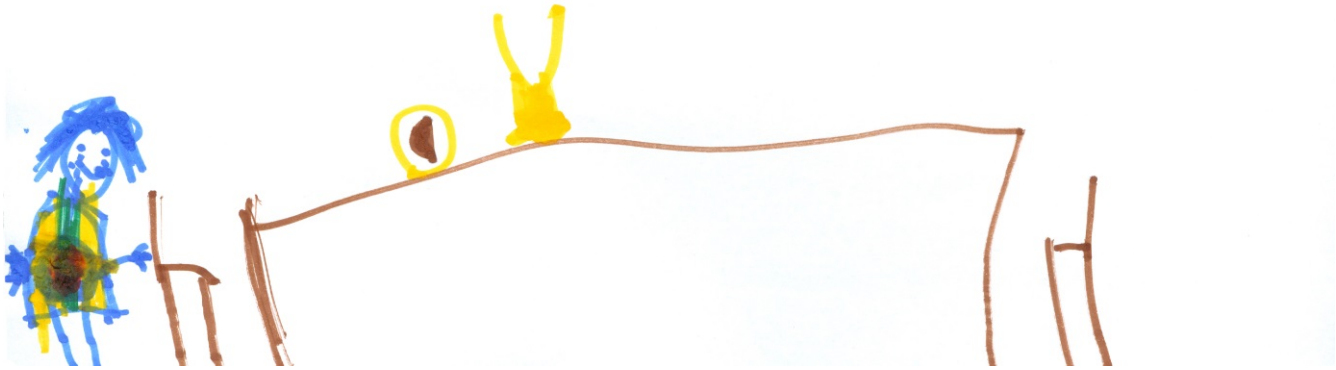

Anežka Stará

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 17–25

**Večer přišel Ježíš s Dvanácti. A když byli u stolu a jedli, řekl:
"Amen, pravím vám, že jeden z vás mě zradí, ten, který se mnou jí."
Zarmoutilo je to a začali se ho jeden po druhém ptát: "Snad ne já?"
Řekl jim: "Jeden z Dvanácti, který se mnou namáčí chléb
v téže míse. Syn člověka odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu,
který Syna člověka zrazuje. Pro toho by bylo lépe, kdyby se byl
vůbec nenarodil."
Když jedli, vzal chléb, požehnal, lámal a dával jim se slovy:
"Vezměte, toto jest mé tělo."
Pak vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni.
A řekl jim: "Toto jest má krev, která zpečeťuje smlouvu
a prolévá se za mnohé. Amen, pravím vám, že nebudu již píti
z plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu pít nový kalich
v Božím království."**

Letos o Velikonocích nebudeme společně slavit večeři Páně. Musím přiznat, že mi náš společný kruh bude chybět. Při večeři Páně zakouším Boží blízkost i soudržnost našeho společenství. Když se podíváte na obrázek, který namalovala Anežka, vidíte tam velký stůl, na něm chléb a víno a u stolu jenom Ježíš. Je tam sám. My ostatní jsme zavření doma, jsme v karanténě. Jeho učedníci tam sice s ním při té poslední večeři byli, ale nakonec ho také opustili. Někdy se člověk cítí sám i uprostřed lidí. Sám se svým trápením, se svými pocity viny nebo nedostatečnosti, sám se svými sny a ideály. Není to nic příjemného. Do naší samoty ale vstupuje Bůh, rozumí dobře volání naší duše a umí na to volání odpovědět. Těším se, až doba pandemie odezní a my budeme moci společně slavit večeři Páně a radovat se z Boží přítomnosti uprostřed nás. Do té doby můžeme slavit i ve svých domácnostech slavnost agapé, slavnost lásky, a při ní se dělit o chleba a víno, třeba i kuličky vína pro děti a děkovat Bohu za jeho přízeň.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme za večeři Páně, při které si připomínáme tvou poslední večeři s učedníky a prosíme, abychom se brzy všichni v kruhu u večeře Páně v našem kostele potkali. Amen.

Páté zastavení

ROZHOVOR CESTOU DO GETSEMANE

Denisa Smítková

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 26 – 31

**Když zazpívali chvalozpěv, šli na Olivovou horu.
Ježíš jim řekl: "Všichni ode mne odpadnete, neboť je psáno:
'Budou bít pastýře a ovce se rozprchnou.'
Ale po svém vzkříšení vás předejdu do Galileje."
Tu mu Petr řekl: "I kdyby všichni odpadli, já ne."
Ježíš mu odpověděl: "Amen, pravím tobě, že dnes, této noci,
dřív než kohout dvakrát zakokrhá, právě ty mě třikrát zapřeš."
On však ještě horlivěji prohlašoval: "I kdybych měl spolu
s tebou umřít, nezapřu tě." Tak mluvili všichni.**

Ježíš počítá s lidskou slabostí. Ví, že tou zkouškou musí projít sám, a přece to bolí, když všichni odpadnou. Možná to znáte ze svého života – víte, že některé věci musíte udělat sami, a přesto je vám líto, když jste v tom sami, znáte možnosti svých blízkých i jejich bezmoc, a přesto je smutné, že nemohou pomoci, i kdyby chtěli. Ježíš tuší, že se učedníci vrátí do svého vlastního, ke svým sítím, do své Galileje, tam, odkud je povolal, a proto jim říká: „Ale po svém vzkříšení vás předejdu do Galileje. Budu tam dřív než vy. Budu tam u vás doma na vás čekat. Půjdu za vámi. Zase vás předejdu a přijmu. I když jste odpadli, i když jste to nevydrželi, i když jste usnuli, i když jste něco slíbili a nedodrželi, i když jste zapřeli a zbaběle utekli. Už tady vidíme záblesky naděje, na úpatí hory Oliv už svítá vzkříšení, které přinese zcela zásadní obrat pro učedníky i pro nás, pro naše životy, pro naše hříchy a neúspěchy. Právě vzkříšený Ježíš nás předchází, čeká na nás doma a přijímá nás se vším, co k nám patří a dává nám možnost znovu začít, znovu se mu podívat do očí, přiznat svou slabost, nedokonalost, své chyby a přijmout sebe i se svými limity, přijmout Boží lásku a odpuštění.

Pane Ježíši Kriste, ve své těžké zkoušce jsi potřeboval lidskou blízkost, někoho, kdo by stál a bděl při tobě, když jsi v modlitbě bojoval s vůlí svého Otce. Ale všichni odpadli, vytuhli, usnuli. Duch byl odhodlán, ale tělo slabé. I my od tebe odpadáme, prosíme, nezlob se na nás. Ty jsi stál při každém v trápení i v nemoci a my to moc neumíme, bojíme se bolesti a bezmoci. Podpírej nás v naší únavě, udržuj nás v bdělosti, dej vytrvat a být blízko těm, kdo nás potřebují. Amen.

Šesté zastavení

MODLITBA V GETSEMANE

Emílie Dušková

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 32 – 42

Přišli na místo zvané Getsemane. Ježíš řekl svým učedníkům: "Počkejte tu, než se pomodlím."
Pak vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Přepadla ho hrůza a úzkost.
I řekl jim: "Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!"
Poodešel od nich, padl na zem a modlil se, aby ho, je-li možné, minula tato hodina.
Řekl: "Abba, Otče, tobě je všecko možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš."
Přišel k učedníkům a zastihl je v spánku. Řekl Petrovi: "Šimone, ty spíš? Nedokázal jsi jedinou hodinu bdít?
Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé." Znovu odešel a modlil se stejnými slovy.
A když se vrátil, zastihl je spící; oči se jim zavíraly a nevěděli, co by mu odpověděli.
Přišel potřetí a řekl jim: "Ještě spíte a odpočíváte? Už dost!
Přišla hodina, hle, Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.
Vstaňte, pojďme! Hle, přibližuje se ten, který mě zrazuje."
Ježíš se chvěje. Jeho duše je smutná až k smrti. Jeho duše je nejistá a rozechvělá. V zahradě getsemanské vidíme Ježíšovy lidské rysy, konturu jeho lidskosti. Uvědomujeme si, že to není žádný neochvějný antický hrdina ani novodobá superstar, která nezná úzkost a strach. Ježíš zakouší všechny ty průvodní projevy lidské konečnosti, včetně strachu, včetně vnímání smrti jako něčeho absurdního. Ježíš není žádný apatický stoik nebo neustále usměvavý Budha, který je už nad naším světem žádostí a utrpení. Není ani osudově odevzdaný a rezignovaný. Ježíš plně sdílí křehkost našeho lidství. Proto nám je ta jeho modlitba v Getsemane tak blízká. Protože je lidská. Proto se ta jeho modlitba může stát velikou pomocí i pro naše zápasy, i pro naše úzkosti a propasti.

Pane díky, že jsi v Getsemanské zahradě našel sílu k přijetí kalicha bolesti, který jsme ti připravili my, často spící lidé. Děkujeme, že jsi to nevzdal, i když při tobě tvoji nejbližší nezůstali. Prosíme, zůstávej a bdi s námi, když jsou naše noci chladné a temné.
Buď s těmi, kdo zápasí o svou víru, o věrnost pravdě, o svůj život. Buď s těmi, které jsme opustili a nechali v jejich zkoušce osamocené. Buď s těmi, kdo se modlí a mají pocit, že jejich modlitby nejsou vyslyšeny. Amen.

Sedmé zastavení

ZATČENÍ

Antonín Dušek

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 43 – 52

**Ještě ani nedomluvil a přišel Jidáš, jeden z Dvanácti.
Velekněží, zákoníci a starší s ním poslali zástup,
ozbrojený meči a holemi.
Jeho zrádce s nimi domluvil znamení. Řekl jim: "Kterého políbím,
ten to je; toho zatkněte a pod dozorem odveďte."
Když Jidáš přišel, hned k Ježíšovi přistoupil a řekl: "Mistře!"
a políbil ho. Oni pak na něho vztáhli ruce a zmocnili se ho.
Tu jeden z těch, kdo stáli kolem, tasil meč, zasáhl veleknězova
sluhu a uťal mu ucho.
Ale Ježíš jim řekl: "Vyšli jste na mne jako na povstalce s meči
a holemi, abyste mě zajali. Denně jsem vás učíval v chrámě a
nezmocnili jste se mne. Ale je třeba, aby se naplnila Písma!"
Všichni ho opustili a utekli.
Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes
nahé tělo; toho chytili.On jim však nechal plátno v rukou a utekl.
Ježíše odvedli k veleknězi, kde se shromáždili nejvyšší kněží,
starší a zákoníci.**

Polibek je něco velmi intimního a milého. Polibkem dáváme najevo svou blízkost, náklonnost, lásku, něhu. Je až děsivé, že polibek může sloužit jako domluvené znamení, jako označení toho, který má být zatčen. To je opravdu zrada. Nejenže Jidáš Ježíše prodal, ale také ho polibkem zradil. Od té chvíle je Ježíš vydán do rukou lidí, nechán zcela napospas lidské nenávisti, zlobě, všem různým lidským komplexům, které si na Ježíšovi vybíjejí a touze pomstít se jedinému spravedlivému. Všechno to zlé, ubohé a nízké se snese na Ježíšovu hlavu, je to obětní beránek, který to všechno unese a vydrží. Jsme svědky procesu, vykonstruovaného procesu, takových se potom ještě v dějinách odehrálo mnoho. I v dnešní době jsme svědky různých procesů, mezi lidmi se šíří dezinformace, lživá nařčení, a to možná ještě víc než kdy jindy, protože mají výborné služebníky – sociální sítě.

Myslíme na ty, kdo se stali obětními beránky, na ty, na které si vyléváme svojí zlost, svou nespokojenost, na ty, kterých bychom se nejraději zbavili, protože nás něčím provokují, znervózňují, obviňují. Prosíme za naši zlost, abychom s ní uměli pracovat, rozuměli ji a nevysílali ji na druhé. Amen.

Osmé zastavení

JEŽÍŠ PŘED RADOU

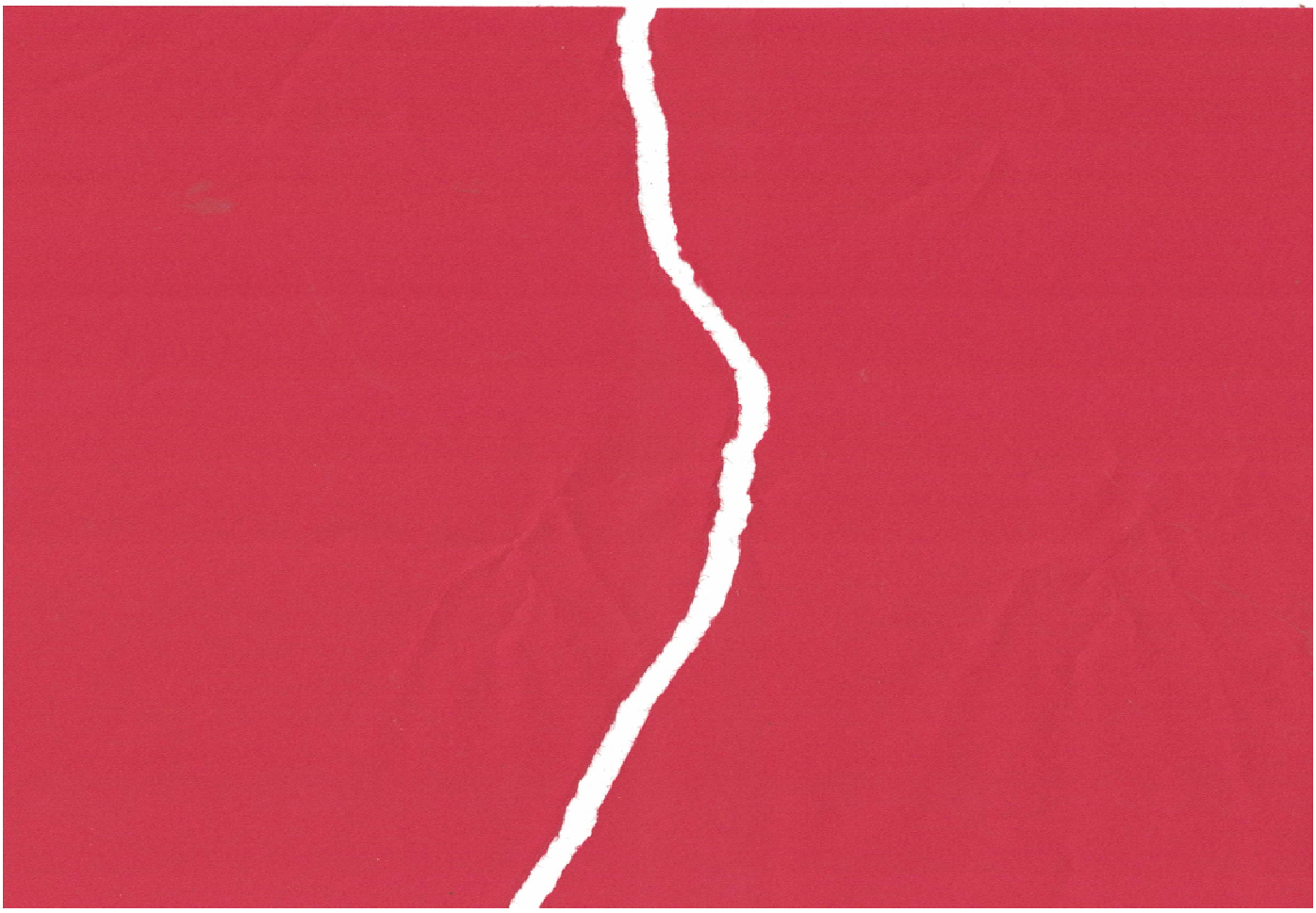

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 53 – 65

Ježíše odvedli k veleknězi, kde se shromáždili nejvyšší kněží, starší a zákoníci. Petr šel zpovzdálí za Ježíšem až dovnitř do velekněžova dvora; seděl tam spolu se sluhy a ohříval se u ohně.
Velekněží a celá rada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenalézali.
Mnozí sice proti němu křivě svědčili, ale svědectví se neshodovala.
Někteří pak vystoupili a křivě proti němu svědčili:
"Slyšeli jsme ho říkat: Já zbořím tento chrám udělaný rukama a ve třech dnech vystavím jiný, ne rukama udělaný."
Ale ani jejich svědectví se neshodovala.
Tu velekněz vstal, postavil se uprostřed a otázal se Ježíše:
"Nic neodpovídáš na to, co tihle proti tobě svědčí?"
On však mlčel a nic neodpověděl. Opět se ho velekněz zeptal:
"Jsi Mesiáš, Syn Požehnaného?"
Ježíš řekl: "Já jsem. A uzříte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými."
Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: "Nač potřebujeme ještě svědky? Slyšeli jste rouhání. Co o tom soudíte?"
Oni pak všichni rozhodli, že je hoden smrti.
Někteří na něj počali plivat, zakrývali mu obličej, bili ho po hlavě a říkali mu: "Prorokuj!" A sluhové ho tloukli do tváře.

Ježíše zatkli a odvedli ho k veleknězi. Ježíš byl vydán do rukou lidí. Sám už nic nedělal. Jen šel z ruky do ruky – od velekněze k Pilátovi, od Piláta k vojákům, od vojáků na kříž. Všichni jeho učedníci ho opustili a utekli. Jediný Petr neutekl a snažil se Ježíše ještě chvíli následovat. Následoval ho zpovzdálí. Ježíš o tom možná ani nevěděl. Sedl si mezi sluhy u ohně, aby viděl konec. Chce se dodívat až do konce. A tomu myslím všichni dobře rozumíme. Víme, jak je těžké žít v nejistotě. Petr chtěl vidět Ježíšův konec a zřejmě si myslel, že ho uvidí. Místo toho prožil konec svých nadějí, konec své víry. Vždyť odtamtud odcházel ne s pláčem nad Ježíšovým koncem, ale s pláčem nad sebou samým, nad svým koncem, protože Ježíše zradil. On mu však odpustil a Petr mohl začít znovu.

Pane Ježíši, i nám, prosíme, odpusť. Amen.

Deváté zastavení

PETROVO ZAPŘENÍ

Honzík Meduna

MARKOVO EVANGELIUM 14. KAPITOLA VERŠE 66 – 72

**Když byl Petr dole v nádvoří, přišla jedna z veleknězových služek,
a když uviděla Petra, jak se ohřívá, pohlédla na něj a řekla:
"I ty jsi byl s tím Nazaretským Ježíšem!"
On však zapřel: "O ničem nevím a vůbec nechápu, co říkáš."
A vyšel ven do předního dvora. V tom zakokrhal kohout.
Ale služka ho uviděla a zase začala říkat těm, kteří stáli poblíž:
"Ten člověk je z nich!"
On však opět zapíral. A zakrátko zase ti, kdo stáli kolem, řekli
Petrovi: "Jistě jsi z nich, vždyť jsi z Galileje!"
On se však začal zaklínat a zapřísahat: "Neznám toho člověka,
o němž mluvíte."
V tom kohout zakokrhal podruhé. Tu se Petr rozpomněl na slova,
která mu Ježíš řekl: "Dřív než kohout dvakrát zakokrhá,
třikrát mě zapřeš." A dal se do pláče.**

Když člověk nechá zaznívat jenom svoje já, zpravidla zapomíná na toho druhého. A právě to se stalo Petrovi u ohníčku.

Když myslel na sebe, jak to zamaskovat, že patřil k Ježíšovi, zapřel Ježíše poprvé.

Když se snažil vymazat svého Mistra ze svého života, zapřel Ježíše podruhé.

A když se zoufale bál o svůj život, nechtěl zůstat sám a opuštěn, zapřel Ježíše potřetí.

Kdyby Petr zůstal napojen na Ježíše a nemyslel tolik na sebe, možná by došel s Ježíšem až na konec jeho cesty, nenechal by ho v jeho zkoušce samotného. Ale kdo ví. Vždyť to byla zkouška i pro Petra a učedníky. Zklamali v ní. Propadli. Ale Ježíš je nenechal propadnout až na dno, čekal je po svém vzkříšení v Galileji, aby jim řekl: „Pokoj vám!“

Pane Ježíši Kriste, ještě když se touláme ve svých vinách a pochybnostech, ve svých smutcích a sebelítosti, ty už nás čeká u stolu u nás doma a přinášíš odpuštění. Děkujeme ti a prosíme tě, abychom i my uměli odpouštět. Amen.

Desáté zastavení

JEŽÍŠ PŘED PILÁTEM

Marek Meduna

MARKOVO EVANGELIUM 15. KAPITOLA VERŠE 1–15

A hned zrána se poradili velekněží, starší a zákoníci, celá rada; spoutali Ježíše, odvedli jej a vydali Pilátovi.
Pilát se ho otázal: "Ty jsi král Židů?"
On mu odpověděl: "Ty sám to říkáš."
Velekněží na něj mnoho žalovali.
Tu se ho Pilát znovu otázal: "Nic neodpovídáš? Pohleď, co všecko na tebe žalují!" Ježíš však už nic neodpověděl, takže se Pilát divil.
O svátcích jim propouštíval jednoho vězně, o kterého žádali.
Ve vězení byl mezi vzbouřenci, kteří se při vzpouře dopustili vraždy, muž jménem Barabáš.
Zástup přišel Piláta požádat o to, v čem jim obvykle vyhověl.
Pilát jim na to řekl: "Chcete, abych vám propustil židovského krále?" Věděl totiž, že mu ho velekněží vydali ze zášti.
Velekněží však podnítili zástup, ať jim raději propustí Barabáše.
Pilát se jich znovu zeptal: "Co tedy mám učinit s tím, kterému říkáte židovský král?" Tu se znovu dali do křiku: "Ukřižuj ho!"
Pilát jim řekl: "A čeho se vlastně dopustil?" Oni však ještě víc křičeli: "Ukřižuj ho!"
Tu Pilát, aby vyhověl zástupu, propustil jim Barabáše; Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.

Je nám těžké uvěřit. Co Ježíš provedl? Podle kterého paragrafu byl souzen? Podle kterého zákona shledán vinným?
Je nám těžké uvěřit, že Ježíš, který všem pomáhal, uzdravoval nemocné na těle i na duši, odpouštěl a propouštěl v pokoji, bude ukřižován.
Je nám těžké uvěřit, že spravedliví a hodní lidé to často odskáčou, dostanou se do pasti zákona a nakonec oběť jde do vězení místo útočníka, který se z toho vyseká díky vlivným známým anebo náladě davu.
Je nám těžké uvěřit, že dav si raději vyžádal zločince Barabáše než Spasitele Ježíše. A tak je to v každé době. Dobro, pravda a láska jsou křižovány a zdá se, že zlo má navrch, ale díky Bohu je tu ten třetí den, který přináší vítězství.

Pane Ježíši Kriste, odpusť nám, že to tak stále chodí, místo pravdy si vybíráme lež, místo lásky nenávist, místo pro Tebe hlasujeme pro zločince Barabáše. A pak se divíme, že náš svět vypadá, jak vypadá. Amen.

Jedenácté zastavení

VÝSMĚCH VOJÁKŮ

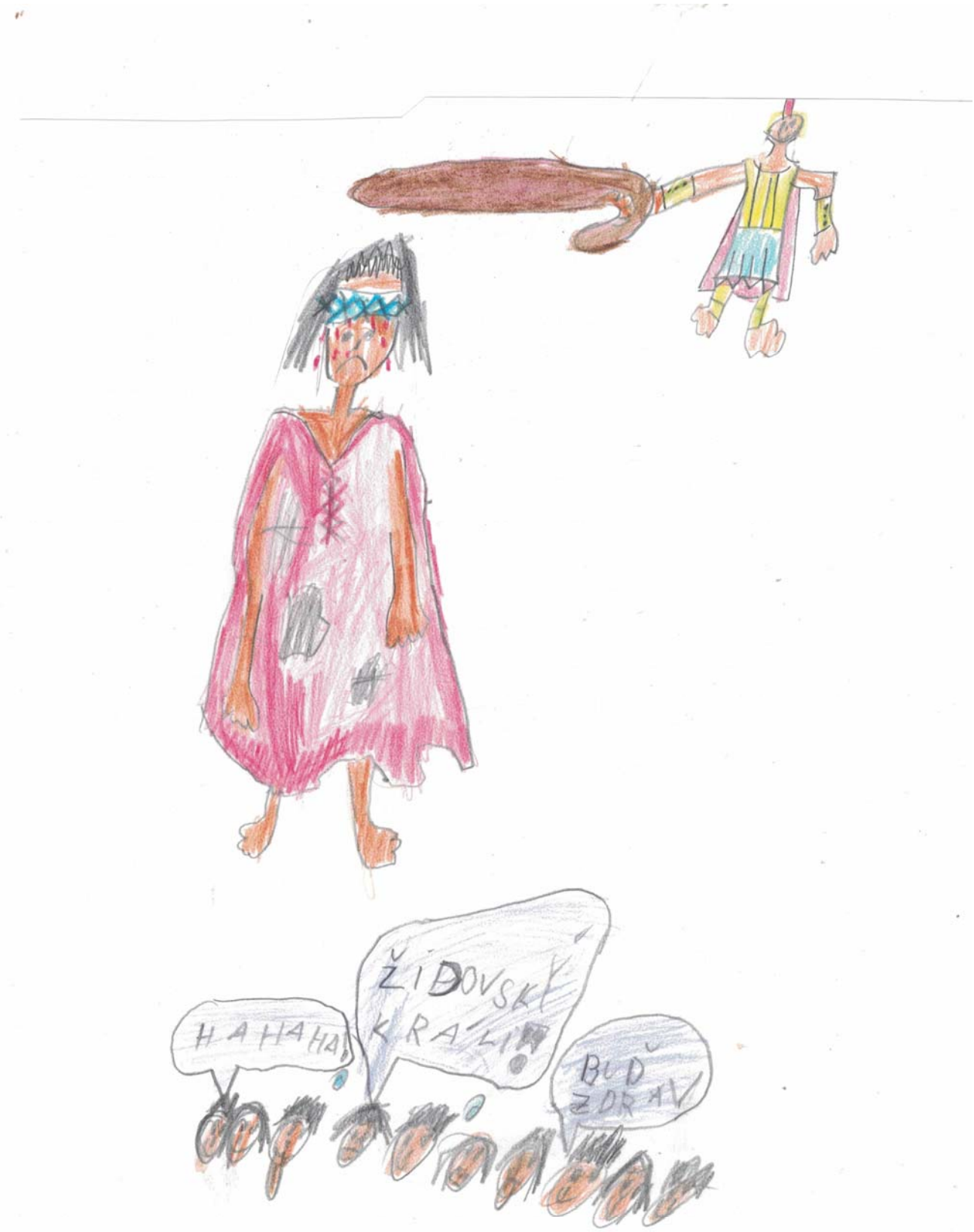

Jonáš Kosina

MARKOVO EVANGELIUM 15. KAPITOLA VERŠE 16 – 20

Vojáci ho odvedli do místodržitelského dvora a svolali celou setninu. Navlékli mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu, vsadili mu ji na hlavu a začali ho zdravit: "Buď zdráv, židovský králi!" Bili ho po hlavě holí, plivali na něj, klekali na kolena a padali před ním na zem. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu purpurový plášť a oblékli ho zase do jeho šatů.

Posměch je druh urážky, který snad nejvíc bolí. Zarývá se hluboko do člověka. Jeho ozvěnu slyšíme ještě dlouho poté, co slova odezní. Zažili jste to někdy v dětství, že komolili vaše jméno, hulákali na vás přes celou třídu a všichni se smáli? Nebo později si někdo dělal vtípky na váš účet, někdo vás ponižoval před ostatními a dobře se při tom bavil? A neděláme to občas i my druhým? Našim dětem, partnerům, spolužákům, spolupracovníkům?

Vojáci mu oblékli purpurový plášť, upletli trnovou korunu, dělali si z něho blázny, bili ho holí, klekali si na kolena a padali před ním na zem, opravdu se tím bavili. Je to ubohé, když si někdo dovoluje na slabšího, využije přesily nebo své moci. Takových scén známe nespočet z válečných filmu, kde si nacisti dělají blázny z deportovaných Židů, uznávaných muzikantů, herců atd. Bohužel těchto scén nejsme ušetřeni ani dnes. Je dobré mít v sobě také senzory, které okamžitě začnou blikat, když někdo někoho uráží, ponižuje, zesměšňuje a nebát se ozvat, protože osamocenost je nejhorší. Ta strašlivá věta z Ježíšova pašijního příběhu „Lid stál a díval se."

Pane, občas se nám to stane, že se prostě neubráníme a na někom se povozíme, někoho ponížíme a zesměšníme. Prosíme, odpusť nám to. Dej nám odvahu se zastat šikanovaných, otloukaných, vysmívaných, aby v tom nezůstali sami. Amen.

Dvanácté zatavení

UKŘIŽOVÁNÍ

Bohdanka Andršová

MARKOVO EVANGELIUM 15. KAPITOLA VERŠE 20 – 32

Pak ho vyvedli ven, aby ho ukřižovali.Cestou přinutili nějakého Šimona z Kyrény, otce Alexandrova a Rufova, který šel z venkova, aby mu nesl kříž. A přivedli ho na místo zvané Golgota, což v překladu znamená 'Lebka'. Dávali mu víno okořeněné myrhou, on je však nepřijal. Ukřižovali ho a rozdělili si jeho šaty; losovali o ně, co si kdo vezme. Bylo devět hodin, když ho ukřižovali.
Jeho provinění oznamoval nápis: "Král Židů."
S ním ukřižovali dva povstalce, jednoho po pravici a druhého po levici. ---
Kolemjdoucí ho uráželi: potřásali hlavou a říkali: "Ty, který chceš zbořit chrám a ve třech dnech jej postavit, zachraň sám sebe a sestup s kříže!"
Podobně se mu mezi sebou posmívali velekněží spolu se zákoníky. Říkali: "Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže.
Ať nyní sestoupí s kříže, ten Mesiáš, král izraelský, abychom to viděli a uvěřili!" Tupili ho i ti, kteří byli ukřižováni spolu s ním.

Na místě zvaném Golgota, holá lebka stojí tři kříže. Na nich tři muži. Dva zločinci a uprostřed jeden spravedlivý. Král židů, Ježíš. On i ve smrti zůstal středem, osou světa, na které se vše otáčí.

Kolem těch křížů proudí davy lidí. Přišli se podívat. Jsou to samí cizí lidé. Takové potkáváme vždycky, když se stane nějaké neštěstí. Jsou první na místě. Oči jim vypadávají z důlku a kochají se tou cizí podívanou. Někdy si ještě přisadí a řeknou: „dobře mu tak“ nebo „neměl sem chodit, měl se rozhlídnout, neměl jezdit tak rychle, měla to svý dítě víc hlídat.“

Ti kolemjdoucí kolem Kristova kříže ho uráželi. Potřásali hlavou a volali: Ježíši, ty blázne, sestup z kříže.
Jako bychom tu zaslechli našeho starého známého Pokušitele:.
Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Jsi-li Mesiáš, sestup z kříže.
Dokaž nám to, my jinak neuvěříme. To jsou kolemjdoucí. Ti, kdo jdou jenom kolem a zastaví se jen, aby Ježíše uráželi.

Pane, vyznáváme, že my někdy jdeme kolem tebe a chceme, abys nám dokázal, že stojíš za to, abychom se zastavili. Máme chuť na tebe zakřičet: slez z toho kříže, pojď nám pomoc a nedochází nám, že ty jsi na tom kříži právě proto, abys nám pomoh. Amen.

Třinácté zastavení

JEŽÍŠOVA SMRT

Jan Dušek

MARKOVO EVANGELIUM 15. KAPITOLA VERŠE 33 – 41

**Když bylo poledne, nastala tma po celé zemi až do tří hodin.
O třetí hodině zvolal Ježíš mocným hlasem: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?", což přeloženo znamená: 'Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?'
Když to uslyšeli, říkali někteří z těch, kdo stáli okolo: "Hle, volá Eliáše."
Kdosi pak odběhl, namočil houbu v octě, nabodl ji na prut a dával mu pít se slovy: "Počkejte, uvidíme, přijde-li ho Eliáš sejmout."
Ale Ježíš vydal mocný hlas a skonal.
Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů.
A když uviděl setník, který stál před ním, že takto skonal, řekl: "Ten člověk byl opravdu Syn Boží."
Zpovzdálí se dívaly také ženy, mezi nimi Marie z Magdaly, Marie, matka Jakuba mladšího a Josefa, a Salome, které ho provázely a staraly se o něj, když byl v Galileji, a mnohé jiné, které se spolu s ním vydaly do Jeruzaléma.**

Ježíše ukřižovali a k nám i do našeho Velkého pátku zaznívá Ježíšův hrozivý a mrazivý výkřik: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Ježíš nebyl první, kdo takto volal. Bohem opuštěn k Bohu volal už žalmista. A Ježíš nebyl poslední, kdo takto volal. Utrpení bezbranných a nevinných lidí ve světě trvá a jejich hrozivé volání k nám i dnes doléhá. A my se také ptáme: Bože, byl jsi tam, když byl křižován tvůj Syn? Tvůj Syn k tobě volal. Jidáš jej vydal smrti. Petr zapřel. Všichni jsme utekli. Dav volá Ukřižuj. Všemi opuštěn stává se tvůj Syn Božím Sirotkem.
Byla to skutečná opuštěnost. Žádná hra. Žádná dramatická divadelní vsuvka. A tak Ježíšova otázka stále visí nad našimi hlavami: Jaký to má smysl? Bůh Otec v nejkritičtější chvíli opouští svého Syna a stává se Otcem těch, kdo Syna vydali na smrt... Bůh Otec neušetřil svého vlastního Syna a my bezbožní, my kteří jsme se rozutekli, jsme proto ušetřeni. A teď už nás nemůže nic odloučit od jeho lásky... I ve své smrti, ve své úzkosti, v hlubinách bezmoci, na samém dně lidských možností je s námi Bůh. Právě tady ho potkáváme.

Pane Ježíši, odpusť nám, že jsme to nechali dojít tak daleko, že jsme tě nechali samotného umírat na kříži. Odpusť nám, že jsme to nechali dojít tak daleko, že i dnes nevinní umírají a my často odvracíme svou tvář. Amen.

Čtrnácté zastavení

JEŽÍŠŮV POHŘEB

Antonín Dušek

MARKOVO EVANGELIUM 15. KAPITOLA VERŠE 42 – 47

A když už nastal večer – byl totiž den přípravy, předvečer soboty – přišel Josef z Arimatie, vážený člen rady, který také očekával království Boží, dodal si odvahy, vešel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo. Pilát se podivil, že Ježíš už zemřel; zavolal setníka a zeptal se ho, je-li už dlouho mrtev.
A když mu to setník potvrdil, daroval mrtvé tělo Josefovi.
Ten koupil plátno, sňal Ježíše z kříže, zavinul ho do plátna a položil do hrobu, který byl vytesán ve skále, a ke vchodu přivalil kámen.
Marie z Magdaly a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl uložen.

Josef z Arimatie byl člověk dobrý a spravedlivý, který nesouhlasil s tím, že nevinného Ježíše ukřižovali. Josef očekával království Boží a věděl, že to je království pokoje a lásky. A právě Josef vnesl trochu té lásky, trochu toho pokoje do temné scény golgotského utrpení. Přišel večer k Pilátovi a požádal ho o Ježíšovo tělo. Sňal ho z kříže, zavinul do plátna a položil do hrobu vytesaného ve skále. Jediný Josef vzal Ježíšovu smrt vážně. Ježíš zemřel a musí být pochován. Tak to prostě je. Tak to prostě chodí. Tak se to má. Byl pátek a začínala sobota. A po sobotě přišlo nedělní ráno a Ježíš byl vzkříšen. Hrob zůstal prázdný, ale milosrdný skutek Josefa z Arimatie, který s láskou, úctou a něhou pečoval o Ježíšovo tělo, nezůstane zapomenut.
Také jste si vzpomněli na začátek našeho velikonočního příběhu? Na tu ženu, která přišla do domu Šimona Malomocného a vylila celou láhev vzácného oleje na Ježíšovu hlavu? I ona učinila, co měla, stejně jako Josef z Arimatie. A jejich skutky lásky a soucitu nebudou zapomenuty.
Možná nám Josef a ta neznámá žena ukazují cestu v této nouzové době – dělat to, co máme, co jsme vždycky dělali, držet tradice, hodnoty, zachovávat lidskou důstojnost, nenechat se strhnout ke zlému, vnášet do světa jemnost, citlivost, krásu, vůni, světlo, pokoj. Přiznat si realitu, vzít vážně, jak věci jsou, ale nepropadat vášním, nenasednout na vlnu strachu, ale dál dělat ty obyčejné malé skutky lásky.

Pane Ježíši, dej ať vnášíme do světa světlo, jemnost, pokoj. Amen.

Patnácté zastavení

PRÁZDNÝ HROB

František Rokos

Karolína Rokosová

MARKOVO EVANGELIUM 16. KAPITOLA VERŠE 1 – 8

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat.
Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu.
Říkaly si mezi sebou: "Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?"
Ale když vzhlédly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký.
Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se.
Řekl jim: "Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položily.
Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: 'Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.'"
Ženy šly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas.
A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Všechny příběhy o prázdném hrobu a o Ježíšově vzkříšení jsou plné žen. Ženami se to v nich jenom hemží. Různé Marie, Jany, Zuzany a taky Salome. A další zástupy bezejmenných žen, které vnáší něhu do světa. Ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje, šly za ním. Neopustily ho ani ve smrti. Ony to vydržely. Vydržely pohled na utrpení Syna. Vydržely bolest a tíhu. Viděly smrt, viděly hrob a jako první také viděly Ježíše vzkříšeného, Ježíše nově mezi námi. Byly to ženy matky, které umí myslet na své děti, které umí potlačit své zklamání, svou lítost, zapomenout na svou velkou bolest a vykutat v sobě zbytky síly, aby stály při svých dětech. Ženy se vrátily od hrobu a připravovaly vonné masti a oleje. Chtěly pomazat Ježíšovo tělo. Ale to, co tak pracně připravovaly, nakonec nepřišlo ke slovu. Mastičky, mazání, balzámy, vůně zůstaly v kabelkách, nebyly potřeba, nebylo koho pomazat. Protože ten Mesiáš, Bohem Pomazaný už nebyl v hrobě, už nebyl v moci velkého pátku, v moci temnoty a smrti. Ženy si s tím nevěděly rady. Tu u nich stály dva muži v zářícím rouchu. „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ a nečekali na jejich odpověď. Rovnou jim řekli: „Není zde, byl vzkříšen!“ Věta, kterou nikdo do té doby neslyšel. Věta, nad kterou i my žasneme, protože ta událost přesahuje naši představivost. Jde za hranice lidského poznání, za hranice naší zkušenosti. Je to něco zcela nového, co se tu děje, čeho jsme svědky. Je to triumf života nad smrtí.

Vzkříšený Pane, děkujeme za všechny, kdo nám vyprávěli o tvém vzkříšení. Prosíme, otevři srdce i nám, abychom jejich svědectví uvěřili a předávali ho dál. Amen.

Šestnácté zastavení

ZVĚST O VZKŘÍŠENÍ

Emílie Dušková

MARKOVO EVANGELIUM 16. KAPITOLA VERŠE 9 – 14

Když Ježíš ráno prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly, z níž kdysi vyhnal sedm démonů. Ona to šla oznámit těm, kteří bývali s ním a nyní truchlili a plakali. Ti, když uslyšeli, že žije a že se jí ukázal, nevěřili. Potom se zjevil v jiné podobě dvěma z nich cestou, když šli na venkov. Ti to šli oznámit ostatním; ale ani těm nevěřili. Konečně se zjevil samým jedenácti, když byli u stolu; káral jejich nevěru a tvrdost srdce, poněvadž nevěřili těm, kteří ho viděli vzkříšeného.

Také se vám to stalo, že jste něco úžasného zažili nebo viděli, chtěli jste to sdílet, ale ostatní vám nevěřili?
Marie z Magdaly potkala prvního dne po sobotě vzkříšeného Ježíše a nikdo ji nevěřil. Pak se to samé stalo dvěma učedníkům, když šli na venkov, a také jim nikdo nevěřil. Nakonec se samým jedenácti zjevil Ježíš a teprve potom uvěřili.

Někdy to trvá, než uvěříme! Bůh k nám mluví různými způsoby, jeho láska se nás dotýká na různých místech, a my ne a ne si to uvědomit, tomu uvěřit a přijmout to.

Přála bych si pro sebe i pro vás, abychom se letos o Velikonocích více ponořili do Božího slova, do biblických příběhů, do modlitby, do přemýšlení o víře, o našem společenství, o následování, a abychom také uměli předávat svou víru lidem okolo nás.

**Pane Ježíši Kriste, noc pominula a přišlo velikonoční ráno,
vstáváme jako fénix z popela, můžeme nabrat nový dech.
Ty jsi byl vzkříšen a spolu s tebou všechny naše naděje.
Máme radost, že jsi nezůstal v hrobě.
Máme radost, že jsi zvítězil nad smrtí.
Děkujeme za tuto radostnou novinu i za ty, kdo nám ji vyřídili.
Pane, jsme dneska ráno veselí.
Ptáci i andělé zpívají a my také jásáme.
Celá příroda se těší z tvého vzkříšení.
Je nový den, ty jsi vstal z mrtvých. Halelujah! Amen.**

Poslední zastavení

VELIKONOCE V DNEŠNÍ DOBĚ

Naše evangelium

Milí přátelé, i my ve svém životě dobře známe ty chvíle, kdy se kolem nás i v nás rozprostírá tma. Bere si nás do své moci beznaděj a svírá nás úzkost. Kolikrát už jsme byli svědky lidské krutosti a lhostejnosti a měli jsme pocit, že nemůžeme nic udělat, než odejít. Známe také chvíle, kdy nás něco trápí, máme nějaký problém a nevidíme řešení. Jakoby veliký kámen bránil v rozhledu a my nevíme, jak ho odvalit. To jsou momenty našeho života, kdy se protínáme s tou první scénou, s tou lidskou scénou, s tím velkopátečním děním.

V našem v životě se však ke slovu také dere událost třetího dne, slavné Kristovo vzkříšení. Chvíle, kdy na konci dlouhého temného tunelu najednou vidíme Slunečnou bránu, která se otevírá a skrze ni k nám přichází Ježíš a říká Pokoj tobě. Neboj se. Já jsem přemohl svět a teď jsem ve tvém trápení s tebou. Známe i chvíle, kdy si strach a beznaděj sbalí svá fidlátka a táhnou jinam, pryč z našeho života. A když zapátráte ve vzpomínkách, určitě tam najdete alespoň pár momentů, kdy kámen byl odvalen. Šli jste spát s hlavou plnou otazníků a nejistoty a probudili jste se s pocitem úlevy, s jasným řešením a s vyšlapanou cestou před vámi.

Přesně tento přelom a obrat je základem zvěsti o vzkříšení. Ten, který byl mrtev je živ. Tma se proměnila ve světlo. Smrt v život. Nenávist v lásku. A my se můžeme této změny, tohoto velkého vzkříšení účastnit. My se toho už účastníme. Neboť právě pro nás Ježíš zemřel a byl vzkříšen k životu.

A tak **POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY!!!**

VELIKONOČNÍ POSLÁNÍ ZE ZÁVĚRU MARKOVA EVANGELIA

A Ježíš jim řekl:
"Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.
Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen;
kdo však neuvěří, bude odsouzen.
Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení:
Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky;
budou brát hady do ruky,
a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane;
na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je."

Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží. Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.

POŽEHNÁNÍ

Hospodin je před námi a vede nás,

Je za námi a pohání nás,

Je pod námi a nese nás,

Je nad námi a žehná nám,

Je kolem nás a chrání nás.

Pokoj všem i láska a víra

od Boha Otce, Pána Ježíše Krista a Ducha svatého.

Amen.

„Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci
ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi,
přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl:
„POKOJ VÁM.“

(Janovo evangelium 20. Kapitola verš 19)